

Stormen

Radion sjunger "I'm trapped in my hometown" och mitt hjärta sjunger med. Staden jag hade valt med omsorg och barndrömmar hade förvandlats till något meningslöst. Som att skotta i snöstorm. Bara att stormen aldrig ser ut att vilja lugna ner sig, inte ens lite och väderprognoserna blir inte lättare att se på.

Är detta en sådan händelse då man kommer tala om livet innan och livet efter. Glöm inte heller livet under stormen. Den tiden då alla verb formas om till preteritum. Kommer du ihåg när man träffades, kramades, andades? Minnena för min del börjar svika.

Jag har förvandlas till min granne våningen över mig vars bacillskräck redan innan stormen kunde ibland ses som "too much". Om det är någon som inte kommer blåsa omkull är det just han. Själva tror jag att jag långsamt, dag för dag, tappar fästet mer och mer.

Världen utanför känns inte längre vara inom räckhåll. Sträcker jag ut min hand är jag osäker på om någon kommer ta emot den. Hur kändes egentligen den fina gesten att bli smekt över kinden eller en oväntad kram bakifrån? Att dela en mjukglass i strut längs kanalen och dricka från samma vattenflaska en alldeles för varm majdag. Återigen har jag fallit in i barnskor storlek 22 och måste fråga någon om jag får gå ut och leka. Josephine får ju det för hennes mamma. Snälla?

Friheten jag längtade efter som skulle levereras som ett brev på posten dagen jag skulle fylla arton känns helt plötsligt främmande. Som om jag måste kolla om brevet verkligen landade i min brevlåda och gräva fram det i någon byrålåda förens då förstå att jo det var sant. En gång, i livet innan stormen fanns en frihet. Ordet kändes nästan främmande på läpparna. Vet jag ens hur man uttalar ordet helt korrekt längre? Högt rabblar jag glosan några gånger efter varandra och jo det verkar gå.

Jag lyfter blicken mot taket som en reflex av att grannen börjar spela, eller försöker spela, Mariah Careys "All I Want for Christmas Is You" på saxofon. Jag vill springa upp för trapporna, banka på ytterdörren och förklara med bestämd ton att om Mariah hade tyckt att saxofon lät duglig i låten hade hon haft med det från början. Knappast som att hon inte hade råd eller kontakter. Men jag får inte lov.

Friheten att vara spontan har bestulits. Extroveterna skakar tänderna hemma i soffan.

En kall vindpust for in genom fönstret som stod på vid gavel trots att det är december och smekte med kind. Den letade sig in genom ylletröjan och beordrade varenda hårstrå längs min ryggrad att resa sig. Ställa sig i givakt. Vinden skröt inte om sin frihet utan påminde mig

om det som komma skall. Att dagen aldrig varit närmare. Den viskade lugna melodier i örat och lämnade en påminnelse på vägen ut att en gammal vän snart kommer på besök. Vänta bara lite till. Friheten skall snart knacka på dörren. Välkomna den då med öppna armar.

Samtidigt som gåshuden gav med sig hörde jag de sista tonerna till "All I Want for Christmas Is You" spelas och jag pustade ut.

Bara lite till viskade jag åt mig själv och gick och stängde fönstret.

Snart är jag fri som vinden.